

procent van ons inkomen dan van 100 procent. Aldus hebben getrouwe tiendebetalers meer begrip van wat een spaarzame leefstijl inhoudt en zijn ze geneigd zelfredzamer te zijn.

Ik heb geleerd dat de rijkste zegeningen van de Heer geestelijk zijn en vaak te maken hebben met familie, vrienden en het evangelie. Hij lijkt ons vaak te zegenen met een bijzondere gevoeligheid voor de invloed en leiding van de Heilige Geest, vooral in ons huwelijk en gezinsaangelegenheden, zoals de opvoeding van kinderen. Die geestelijke ontvankelijkheid kan bijdragen aan de zegeningen van harmonie en vrede bij ons thuis. President James E. Faust heeft gezegd dat tiende betalen een goede verzekering tegen een echtscheiding is ('Uw huwelijk verdiepen', *Liahona*, april 2007, p. 5).

Tiende betalen helpt ons een onderworpen en nederig hart te ontwikkelen, en een dankbaar hart dat geneigd is 'in alle dingen zijn hand [te] belijden' (LV 59:21). Tiende betalen vormt in ons een edelmoe-dig en vergevensgezend hart, en een liefdevol hart gevuld met de reine liefde van Christus. We willen anderen graag helpen en tot zegen zijn met een gehoorzaam hart dat zich aan de wil van de Heer onderwerpt. Trouwe tiendebetalers merken dat hun geloof in de Heer Jezus Christus toeneemt en ontwikkelen een sterk en blijvend getuigenis van zijn evangelie en van zijn kerk. Niet een van die zegeningen heeft met geld of goederen te maken. Toch vallen ze onder de rijkste zegeningen van de Heer.

Ik getuig dat als we getrouw onze tiende betalen, de Heer de vensters van de hemel zal openen en zijn rijkste zegeningen over ons zal uitgieten. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Lynn G. Robbins
van de Zeventig

Wat voor mannen en vrouwen behoort gij daarom te zijn?

Mogen uw inspanningen om christelijke eigenschappen tot ontwikkeling te brengen succesrijk zijn, zodat zijn beeld in uw gelaat kan worden gegrift en zijn eigenschappen zich uiten in uw gedrag.

Te zijn of niet te zijn? is eigenlijk een hele goede vraag.¹ De Heiland gaf deze vraag een veel diepere inhoud door er een belangrijke leerstellige vraag voor ieder van ons van te maken: 'Wat voor mannen [en vrouwen] behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: zoals *Ik ben*' (3 Nephi 27:27; cursivering toegevoegd.) De eerste persoon in de tegenwoordige tijd van het werkwoord *zijn* is *ik ben*. Hij nodigt ons uit om zijn naam en zijn karakter op ons te nemen.

Om te worden zoals Hij *is* moeten we ook de dingen *doen* die Hij *heeft gedaan*: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dit is mijn evangelie; en gij weet de dingen die gij in mijn kerk moet *doen*; want de werken die gij Mij hebt zien *doen*, die zult gij eveneens *doen*' (3 Nephi 27:21; cursivering toegevoegd).

Te zijn en *te doen* zijn onafscheidbaar. Als onderling afhankelijke leerstellingen versterken en bevorderen ze

elkaar. Geloof inspireert ons, bijvoorbeeld, tot gebed, en gebed versterkt op zijn beurt ons geloof.

De Heiland sprak vaak zijn afkeuring uit over wie *doen* zonder *te zijn*, en noemde ze schijnheilig: 'Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij' (Marcus 7:6). *Te doen* zonder *te zijn* is schijnheilig, ofwel veinzen iemand te zijn die men niet is — een schijnheilige.

Omgekeerd is *te zijn* zonder *te doen* leeg, zoals in 'geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het op zichzelf genomen, *dood*' (Jakobus 2:17; cursivering toegevoegd). *Te zijn* zonder *te doen* is niet echt *zijn* — het is zelfbedrog, iemand gelooft goed te zijn, louter omdat zijn intenties goed zijn.

Door *te doen* zonder *te zijn* (schijnheiligheid) houdt iemand anderen een verkeerd beeld van zichzelf voor, en door *te zijn* zonder *te doen* houdt iemand zichzelf een verkeerd beeld voor.

De Heiland kastijdde de schriftgeleerden en farizeeën voor hun huichelarij: 'Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden' — iets wat zij *deden* — van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw' (Matteüs 23:23). Of met andere woorden: zij *waren* niet wat ze hadden moeten *zijn*.

Hoewel Hij het belang van *te doen* inzag, was *te zijn* voor de Heiland een van de 'gewichtiger' kwesties. Het grotere belang van *te zijn* komt tot uitdrukking in de volgende voorbeelden:

- Afdalen in de waters van de doop is iets wat we *doen*. Het *zijn* dat er aan vooraf moet gaan, is geloof in Jezus Christus en een machtige verandering van hart.
- Deelnemen aan het avondmaal is iets wat we *doen*. Waardig zijn om deel te nemen aan het avondmaal is een gewichtiger en veel belangrijker kwestie.
- Ordenen in het priesterschap is een handeling, iets wat we *doen*. De gewichtiger kwestie echter is priesterschapsmacht die gebaseerd is op 'de beginselen der gerechtigheid' (LV 121:36), ofwel *zijn*.

Velen van ons stellen *doe*-lijstjes op als geheugensteuntje voor wat we nog moeten doen. Maar mensen hebben zelden *zijn*-lijstjes. Waarom niet? Activiteiten of gebeurtenissen die we *te doen* hebben, kunnen worden afgevinkt als ze zijn *gedaan*. We zijn echter nooit klaar met te zijn. We kunnen onze *zijnse* eigenschappen niet afvinken. Ik kan mijn vrouw aanstaande vrijdag mee uitnemen, wat ik op mijn *doe*-lijstje kan zetten. Maar een goede echtgenoot *zijn* is geen gebeurtenis; dat moet deel uitmaken

van mijn aard, van mijn karakter *zijn*, van wie ik ben.

Of wanneer kan ik als ouder een kind op mijn lijstje als *gedaan* afvinken? We zijn nooit klaar met goede ouders te *zijn*. En om goede ouders te zijn, is een van de belangrijkste dingen die we onze kinderen kunnen leren hoe we meer zoals de Heiland kunnen *worden*.

De christelijke *zijnse* eigenschappen zijn onzichtbaar, maar ze zijn de motiverende kracht achter wat we *doen*, dat wél zichtbaar is. Als een ouder bijvoorbeeld een kind leert lopen, zien we de ouder dingen *doen*, zoals het kind vasthouden en prijzen. Deze *daden* openbaren de onzichtbare liefde in hun hart, en het onzichtbare geloof en de onzichtbare hoop in de capaciteiten van het kind. Dag in dag uit spannen ze zich in — wat het bewijs is van de onzichtbare *zijnse* eigenschappen geduld en ijver.

Omdat *zijn doen* voortbrengt en de drijfveer achter *doen* is, zal onderwijs in het *zijn* het gedrag meer ten goede komen dan meer nadruk te leggen op het *doen*.

Als kinderen zich misdragen, bijvoorbeeld als ze ruzie maken, bepalen we ons vaak ten onrechte tot wat ze *gedaan* hebben of de ruzie die we hoorden. Maar het *doen* — het gedrag — is slechts een symptoom van een onzichtbare drijfveer in hun hart. We kunnen ons afvragen: Welke eigenschappen zouden dit gedrag kunnen corrigeren als het kind die begreep? Geduld en vergevensgezindheid? Een liefdevolle vredeftichter zijn? Verantwoordelijkheid nemen voor je daden en anderen niet de schuld geven?

Hoe leren ouders deze eigenschappen aan hun kinderen? We zullen nooit een betere gelegenheid hebben om onze kinderen christelijke eigenschappen te tonen en bij te brengen

dan met de manier waarop we hen disciplineren. Het woord *discipline* komt van hetzelfde stamwoord als *discipel*, en impliceert geduld en onderrecht van onze kant. Het moet niet in boosheid gebeuren. We kunnen en dienen te disciplineren zoals Leer en Verbonden 121 dat ons leert 'door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis' (vss. 41–42). Dat zijn allemaal christelijke *zijnse* eigenschappen die deel uitmaken van wie wij, als ouders en discipelen van Christus, *zijn*.

Door discipline leert het kind dat er gevolgen zijn. Op die momenten is het goed om het negatieve om te zetten in het positieve. Als een kind een fout opbiecht, prijst u de moed die daarvoor nodig was. Vraag het kind wat het heeft geleerd van de fout of het kattenkwaad wat u, en belangrijker nog, de Geest de gelegenheid biedt om op hem in te werken en hem iets te leren. Als we hen door de Geest de leer bijbrengen, heeft die leer de kracht in zich om hun karakter (het *zijn*) in de loop van de tijd te veranderen.

Alma ontdekte ditzelfde beginsel, dat 'de prediking van het woord het volk er dikwijls toe bewoog *te doen* wat rechtvaardig was — ja, het had een krachtiger uitwerking op het gemoed van het volk gehad dan het zwaard.' (Alma 31:5; cursivering toegevoegd). Waarom? Omdat het zwaard zich alleen richt op het straffen van gedrag of het *doen*, terwijl het woord prediken het karakter van mensen veranderde, wie zij *waren* of konden *worden*.

Een zoet en gehoorzaam kind zal ouders slechts een basiscursus in opvoeden aanbieden. Als u gezegend bent met een kind dat uw geduld in hoge mate op de proef stelt, krijgt u

een gevorderdencursus opvoeden. In plaats van u af te vragen wat u misschien verkeerd hebt gedaan in het voorsterfelijk leven om dat te verdienen, kunt u het moeilijk opvoedbare kind beter als een zegen en gelegenheid zien om zelf christelijker te worden. Met welk kind zal uw geduld, lankmoedigheid en andere christelijke deugden meer op de proef worden gesteld, ontwikkeld en gelouterd? Kan het zijn dat u dit kind net zo hard nodig hebt als het kind u?

We kennen allemaal het advies om de zonde te veroordelen en niet de zondaar. Evenzo is het belangrijk om, wanneer onze kinderen zich misdragen, geen dingen te zeggen waaruit ze zouden kunnen afleiden dat ze *zijn* wat ze verkeerd *deden*. 'Laat een fout zich nooit ontwikkelen van een daad naar een identiteit, met zijn bijkomende etiketten zoals "dom", "traag", "lui" of "onhandig".² Onze kinderen zijn Gods kinderen. Dat is hun ware identiteit en potentieel. Zijn hele plan is erop gericht zijn kinderen hun fouten en wandaden te helpen overwinnen en hen zich te laten ontwikkelen tot wat Hij *is*. Teleurstellend gedrag moet daarom gezien worden als tijdelijk gedrag — niet als permanent gedrag, als een daad niet een identiteit.

Daarom moeten we voorzichtig zijn met opmerkingen zoals: 'Jij doet altijd ...' of 'Je doet nooit ...' als we disciplineren. Pas op met opmerkingen zoals 'Je denkt nooit aan mijn gevoelens' of 'Waarom laat je ons altijd wachten?' Met dergelijke opmerkingen doen we alsof handelingen aangeven wie we zijn, en beïnvloeden zo het zelfbeeld en de eigenwaarde van het kind.

Identiteitsverwarring kan ook voorkomen als we een kind vragen wat ze willen *worden* als ze later groot zijn, alsof wat iemand voor werk *doet*

inhoudt wat hij of zij *is*. Beroep noch bezit zegt iets over identiteit of eigenwaarde. De Heiland was bijvoorbeeld een nederige timmerman, maar dat zegt hoegenaamd niets over zijn leven.

Om kinderen te helpen ontdekken wie ze zijn en hun eigenwaarde te versterken, kunnen we hen ten aanzien van hun prestaties en gedrag — het *doen* — gepaste complimenten maken, maar het zou nog verstandiger zijn om onze hoogste lof te concentreren op hun karakter en overtuigingen — wie ze *zijn*.

Bij een sportwedstrijd is het verstandig om de prestatie — *het doen* — van onze kinderen te prijzen vanuit het gezichtspunt van het *zijn*, zoals hun uithoudingsvermogen, hun doorzettingsvermogen, hun onverstoorbaarheid als het tegenzit enz., waardoor u zowel het *zijn* als het *doen* complimenteert.

Als we kinderen karweitjes te *doen* geven, kunnen we ze ook complimentjes maken over het *zijn*, zoals: 'Het maakt mij blij als je je karweitjes zonder mopperen doet.'

Als een kind met zijn rapport thuis komt, kunnen we het prijzen voor zijn goede cijfers, maar het zal het kind meer goeddoen als we het prijzen voor zijn *ijver*: 'Je hebt elke taak ingeleverd. Jij weet hoe je moeilijke dingen moet afmaken. Ik ben trots op je.'

Besprek tijdens de schriftstudie de voorbeeldige eigenschappen die u in het tekstblok van die dag bent tegengekomen. Daar 'christelijke eigenschappen gaven van God zijn [en] u ze niet zonder zijn hulp kunt ontwikkelen'³ dient u in uw gezins- en persoonlijke gebeden om die gaven te bidden.

Praat zo nu en dan onder de avondmaaltijd over die eigenschappen, vooral over die welke u die ochtend in uw schriftstudie bent tegengekomen. 'Hoe ben jij vandaag

een goede vriend geweest? Hoe heb jij laten zien dat je mededogend bent? Hoe heeft je geloof je bij deze problemen geholpen? Hoe heb jij laten zien dat je betrouwbaar bent? Eerlijk? Ruimhartig? Nederig? Er staan vele eigenschappen in de Schriften waarin onderwezen kan worden en die kunnen worden geleerd.

De allerbelangrijkste manier waarop we in *te zijn* onderwijzen, is voor onze kinderen de soort ouder *te zijn* die onze hemelse Vader voor ons is. Hij is de volmaakte Ouder en Hij heeft ons zijn opvoedkundige handleiding gegeven — de Schriften.

Ik heb mij in mijn toespraak voornamelijk tot ouders gericht, maar deze beginselen gelden voor iedereen. Mogen uw inspanningen om christelijke eigenschappen tot ontwikkeling te brengen succesrijk zijn, zodat zijn beeld in uw gelaat kan worden gegrift en zijn eigenschappen zich uitend in uw gedrag. Als uw kinderen en anderen uw liefde voelen en uw gedrag zien, zal hen dat herinneren aan de Heiland en ze nader tot Hem brengen. Dat is mijn gebed en getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, derde bedrijf, eerste toneel, regel 56.
2. Carol Dweck, geciteerd in Joe Kita, 'Bounce Back Chronicles', *Reader's Digest*, mei 2009, p. 95.
3. Zie *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), p. 126.